Canonul din Duminica a V-a după Paşti al Samarinencii

Predici la Duminica a V-a după Paşti (a Samarinencii)(5.Penticostar):

https://www.academia.edu/43168503/Predici_la_Duminica_a_V_a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_Samarinencii_5_Penticostar_

https://archive.org/details/5.-dum.-samarinencii-pdf

***

Materiale despre Penticostar:

https://independent.academia.edu/emystea/Penticostar

https://archive.org/details/@steaemy?query=Penticostar

***

Materiale despre Sfânta muceniţă Fotini:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Fotini,-samarineanca

https://archive.org/details/@steaemy?query=Fotini

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Fotini

&&&

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Cel ce a bătut Egiptul şi pe muncitorul Faraon l-a înecat în mare, a mântuit din robie, pe poporul cel ce cânta ca Moise cântare de biruinţă, că s-a prea slăvit.

Cel îngropat s-a sculat şi prin Sine împreună a sculat neamul omenesc. Să se bucure toată făptura astăzi şi norii cei înţelegători, arătat să stropească dreptate.

Cel ce ai luat Crucea de voie cu trupul, a treia zi ai înviat din morţi, cămările iadului deşertându-le, începătorule al vieţii, Doamne, şi ai scos sufletele cele legate.

Văzând mironosițele pe înger strălucind la faţă, de frică au fugit de la mormânt; Şi cunoscând scularea lui Hristos, s-au grăbit să spună ucenicilor.

Doamne, Cel ce acoperi cu ape cele mai pe deasupra, fiind apa vieţii, cinstitele Tale ape le-ai dat samarinencei care le cerea şi care a cunoscut milostivirea Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Treimii

O, Treime, mântuieşte pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu credinţă curată, Părinte, Fiule şi Duhule, ca un Făcător a toate şi ne dăruieşte nouă curăţire de păcate ca un prea bun.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, scaun de foc, bucură-te, sfeşnic cu totul de aur, bucură-te, norul luminii, bucură-te, palatul Cuvântului şi masă înţelegătoare, care ai purtat după vrednicie pe Hristos, Pâinea Vieţii.

Catavasie: Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pre noi, cei ce cântăm cântare de biruinţă!

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, cel ce dă rugăciune celui ce se roagă; că arcul puternicilor a slăbit şi cei slabi s-au încins cu putere.

De voie Te-ai înălţat pe lemn, Cuvinte şi pietrele văzându-Te s-au despicat şi toată făptura s-a clintit şi morții din mormânturi ca din somn s-au sculat.

Văzându-te pe Tine toate sufletele drepţilor cu sufletul mergând la iad, Cuvinte, din legăturile cele veşnice s-au dezlegat, slăvind cu laude puterea Ta cea mai presus de minte.

Ce vă mirați? Pentru ce căutaţi voi, femei cu miresme la mormânt pe Stăpânul? S-a sculat şi lumea împreună a ridicat, îngerul strălucind a zis mironosiţelor.

Viață fiind Tu, Doamne şi izvor al nemuririi, ai şezut lângă puț, îndurate, şi ai umplut de prea înţelepte apele Tale pe samarineanca, ceea ce cerea, care Te-a lăudat pe Tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Treimii

Un Dumnezeu peste toate în Treime se laudă, Tatăl şi Fiul şi dumnezeiescul Duh, pe care cu frică îl slăvesc Cetele cereşti, luminat strigând: Sfânt, sfânt, sfânt eşti, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zămislind precum nu se poate spune în pântecele tău pe Dumnezeul tuturor, Fecioară Maică, L-ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, rămânând fecioară ca şi mai-nainte de naştere, dumnezeiască Mireasă.

Condacul înjumătăţirii, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Praznicul legii înjumătățindu-se, Făcătorule a toate şi stăpâne, către cei ce erau de față ai zis, Hristoase Dumnezeule: Veniți de scoateţi apa nemuririi. Pentru aceasta la Tine cădem şi cu credinţă strigăm: Îndurările Tale dăruieşte-le nouă, că Tu eşti izvorul vieţii noastre.

Icos: Sufletul meu cel înţelenit cu fărădelegi şi păcate, adapă-l cu curgerile sângiurilor Tale şi-l arată roditor de fapte bune. Că Tu ai zis tuturor să vină la Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, Preasfinte şi să scoată apa nestricăciunii cea vie şi care curăţeşte păcatele celor ce laudă slăvită şi dumnezeiască scularea Ta, dând, bunule, celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, puterea Duhului, care s-a pogorât de sus cu adevărat peste ucenicii Tăi, că Tu eşti izvorul vieţii noastre.

Sedealna samarinencei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Să se bucure cerul, să dănţuiască cele pământeşti, că Hristos arătându-se din Fecioară ca un om, a izbăvit din stricăciune toată omenirea cu moartea sa, şi cu minunile strălucind, femeii samarinence care a cerut apă, i-a dat izvorul tămăduirilor, ca Cel ce însuşi este fără de moarte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Dătătorule de înţelepciune, Stăpâne, când a sosit praznicul legii, şezând în biserică ai învăţat aşa, zicând către toţi: Veniţi cei însetaţi, beţi apa care Eu vă dau acum, prin care vă veţi îndulci cu toţii de viaţă şi desfătare dumnezeiască.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne, că de lauda Ta este plin pământul.

Cerurile să se veselească, să prăznuiască toată făptura, că s-a sculat Domnul şi s-a arătat tuturor înţelepţilor săi apostoli.

Înghiţitu-s-a, moarte, puterea ta, murind Hristos şi cei morţi au ieşit din mormânturi ca din nişte cămări prin scularea Lui.

Pentru ce vă tânguiţi, femei? Pentru ce căutaţi cu miruri pe Cel fără de moarte? Sculatu-s-a precum a zis, îngerul a grăit mironosiţelor.

Samarinencei, Doamne, care a cerut apă, i-ai dat cunoştinţa puterii Tale, pentru aceasta în veci nu va înseta, lăudându-Te pe Tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Treimii

O, Treime mai presus de fiinţă: Părinte şi Cuvinte şi Dumnezeiescule Duh, întocmai de o putere, împreună fără de început, mântuieşte-ne pe toţi cei ce Te lăudăm pe Tine cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rug nears pe tine te-a văzut de demult puitorul de lege şi Daniil munte sfânt te-a cunoscut ceea ce una eşti Fecioară, Maică Stăpână.

Cântarea a 5-a

Irmos: Străluceşte-mi, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine, Hristoase, mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine; că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

La sfântul Său mormânt ajungând de dimineaţă mironosiţele, au văzut un tânăr strălucind şi s-au spăimântat, înştiinţându-se de sculare Ta, Hristoase.

Moartea s-a omorât, iadul s-a prădat, cei din legături s-au slobozit cu învierea lui Hristos, să ne bucurăm şi să plesnim în mâini, prăznuind lumina.

Apostoli săltaţi, îngeri dănţuiţi şi toţi pământenii vă bucuraţi, că Domnul a înviat, stricăciunea s-a surpat şi întristarea a încetat, Adam dănţuieşte.

Izvor al vieţii fiind Tu, Doamne, ai dăruit de demult apa vieţii şi a cunoştinţei, femeii samarinence care o ceruse; pentru aceasta lăudăm îndurările Tale cele negrăite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Treimii

Unimea cea în trei feţe, Treimea cea de o fiinţă, pe Tatăl, pe Cuvântul şi pe Duhul Sfânt, pe unul Dumnezeu nedespărţit în fire cinstim, pe Făcătorul şi Domnul şi Stăpânul a toate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine uşă neumblată şi ţarină nearată şi sicriu care ai purtat mana; năstrapă, sfeşnic şi cădelniţă a cărbunelui celui fără materie, te numim, curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Să nu mă înece pe mine viforul apei, nici să nu mă soarbă adâncul; că sunt aruncat întru adâncurile inimii mării răutăţilor mele. Pentru aceasta strig ca Iona: Să iasă din stricăciunea răutăţilor viaţa mea la Tine, Doamne.

Pe Cruce Te-au pironit cei fărădelege şi cu suliţa Te-au împuns pe Tine Hristoase şi Iosif cel cu bun chip în mormânt nou Te-a îngropat, din care înviind cu slavă, împreună ai înviat, Mântuitorule, toată făptura care laudă puterea Ta.

Încuietorile şi porţile iadului cu putere le-ai sfărâmat, Stăpâne, înviat-ai ca un Dumnezeu şi întâmpinând ai zis femeilor: Bucuraţi-vă! Şi pe acestea le-ai trimis să spună ucenicilor: S-a sculat viaţa şi s-a văzut luminând marginile lumii.

Pentru ce plângeţi? Pentru ce aduceţi, femei, miresme ca unui mort? S-a sculat Hristos, lăsând giulgiurile goale, strigat-a oarecând tânărul cel ce s-a arătat foarte strălucit. Mergând binevestiţi prietenilor scularea Lui.

Izvorul vieţii cel îndestulat fiind Tu, Doamne şi adâncul milei, bunule, călătorind ai şezut lângă puţul jurământului şi către samarineanca ai strigat: Dă-Mi apă să beau, ca să iei şi tu apele iertării.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Treimii

Laud cu credință pe Tatăl cel fără de început şi pe Fiul cel împreună pe un scaun şezător şi pe Duhul cel de o fiinţă, fiinţă una, o fire, o slavă şi o împărăţie, pe Dumnezeu şi Făcătorul tuturor şi Ţiitorul a toate, împreună cu Puterile cele fără de trupuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine numai Fecioară, care ai născut şi ți-ai păzit pântecele nestricat, te lăudăm curată, scaunul Domnului, uşă şi munte, sfeşnic înțelegător, cămară cu totul luminată a lui Dumnezeu şi cort al slavei cu adevărat, sicriu, năstrapă şi masă.

Condacul praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca nişte pârgă…

Cu credinţă venind la puţ samarineanca, Te-a văzut pe Tine apa înţelepciunii, din care bând din destul, împărăţia cea de sus a moştenit, ca ceea ce este în veci pururea lăudată.

Icos: Taine cinstite să auzim, cele ce s-au făcut în Samaria. Ioan pe noi ne învaţă cum a vorbit Domnul cu femeia, cerând apă. El, care a adunat apele întru adunările lor; Cel ce este împreună şezător pe un scaun cu Tatăl şi cu Duhul; că a venit să caute chipul Său, ca Cel ce este în veci pururea lăudat.

Cântarea a 7-a

Irmos: Nu ne da pe noi până în sfârşit, pentru numele Tău şi nu strica aşezământul Tău şi nu depărta mila Ta de la noi, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, Cel ce eşti prea lăudat în veci.

Cu cei fărădelege de voie Te-ai socotit, Hristoase îndurate, în vremea dumnezeieştii patimi; şi acestea pământul văzându-le s-a cutremurat şi pietrele s-au despicat prin voia Ta cea atotlucrătoare şi prin Tine cel ce eşti necuprins de minte s-au sculat morţii cei din veac.

Cu sufletul pogorându-Te în părţile cele mai de jos ale iadului, ai scos cu vitejie pe toţi cei legaţi, pe cei ce din veac îi luase moartea, tiranul cel amar; care strigau către Tine, Hristoase Dumnezeule: Slavă rânduielii Tale celei înfricoşate.

Pentru ce căutaţi cu cei morţi pe Cel ce viază în veci ? S-a sculat precum a zis. Iată precum vedeţi pânzele goale şi mormântul deşert, zis-a femeilor tânărul cel ce s-a arătat. Degrab mergând, spuneţi apostolilor.

Tu eşti apa vieţii, strigat-a samarineanca către Hristos; deci, adapă-mă, Cuvinte, pe mine cea însetată totdeauna de dumnezeiescul Tău dar, ca să nu mai fiu cuprinsă de setea necunoştinţei, Doamne Iisuse, ci să propovăduiesc slăvirile Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Treimii

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe dumnezeiescul Duh să slăvim, pe Treimea cea nedespărţită după fire şi despărţită după feţe; o fiinţă împreună de o fire, fără de început, făcător şi Dumnezeu a toate, pe care îl laudă toate Cetele cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

După naşterea cea minunată, ai rămas fecioară curată sfântă, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta toate Cetele îngereşti şi toate neamurile omeneşti, cu glasuri fără tăcere te laudă pe tine, încăperea cea curată a Celui neîncăput.

Cântarea a 8-a

Irmos: Toate le-ai aşezat cu înțelepciunea Ta, Stăpâne şi fundul pământului iarăşi precum ştii l-ai întărit, temelia lui înfigându-o pe ape nemărginite. Pentru aceasta toți strigăm cântând: Binecuvântați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălțați întru toți vecii.

Moarte ai răbdat de voie, unule Cel ce eşti fără de moarte; iadul ai prădat, porțile cele de aramă le-ai sfărâmat, Împărate Ceresc, şi ai scos pe cei ce erau legați acolo din veac, care laudă neîncetat puterea bunătății Tale.

Înălțatu-Te-ai îndelung răbdătorule de voie pe lemn şi pietrele s-au despicat şi soarele s-a întunecat; catapeteasma bisericii s-a rupt, pământul s-a clintit şi s-a cutremurat iadul cel cu totul de batjocură şi pe toți legații i-a slobozit.

Arătatu-Te-ai, Doamne, celor ce şedeau întru întuneric, Cel ce eşti lumina cea neapusă şi viața tuturor. Pentru aceasta, dacă Te-a văzut adunarea drepților, a săltat Cuvinte şi a strigat: Venit-ai ca să dezlegi din legături pe toți cei ce laudă puterea Ta.

Şezut-ai aproape de puț, în ceasul al şaselea, Mântuitorule, şi samarinencei i-ai dat apa cea vie şi râurile cunoştinței, pentru multa milostivire, cu care împreună toți cântând strigăm: Binecuvântați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Tatăl cel fără de început, pe Fiul cel împreună fără de început să-L lăudăm şi pe Duhul Sfânt, un Dumnezeu pe aceste trei, neamestecat, nedespărțit, Făcător tuturor, o stăpânie şi putere de sine stăpânitoare şi să strigăm: Binecuvântați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălțați întru toți vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu cărbunele s-a curăţit Isaia mai-nainte propovăduind pe cărbunele cel înţelegător, ce s-a întrupat mai presus de gând din tine, Fecioară; care arde toate păcatele oamenilor cele uscate şi pentru milostivire îndumnezeieşte firea noastră, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Ceea ce eşti mai cinstită… nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Făcut-a tărie cu braţul Său, pentru că a surpat pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi, Dumnezeul lui Israil întru care ne-a cercetat pe noi, răsăritul cel dintru înălţime şi ne-a îndreptat pe noi pe calea păcii.

Iată s-a văzut Hristos, viaţa tuturor, spânzurat de voie pe lemn şi acestea văzând pământul s-a clintit şi multe trupuri ale sfinţilor, care adormiseră, s-au sculat arătat şi temniţa iadului s-a deşertat.

Frumos din mormânt ca un mire din cămară ai ieşit, stricând tirania morţii, Hristoase şi sfărâmând încuietorile iadului cu dumnezeiasca putere şi cu lumina învierii Tale cea înţelegătoare ai luminat lumea.

Să stăm acum toţi cete duhovniceşti şi să strigăm: Domnul a înviat, să se bucure pământul, să se veselească cerul, norii să pice ploile dreptăţii, nouă celor ce prăznuim luminat şi lăudăm pe Hristos.

Viaţa celor ce vieţuiesc izvorul bunătăţilor, Domnul, cel ce izvorăşte din destul apa învăţăturilor, a strigat către femeie: Dă-Mi apă să beau, ca să-ţi dau şi Eu apa ceea ce usucă izvoarele păcatelor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Treimii

Lumină una nedespărţită este unimea cea întreit strălucitoare, Tatăl cel fără de început, Fiul şi Duhul, Dumnezeire una, viață şi făcător al tuturor; pe Acesta să-L lăudăm credincioşii împreună cu cei fără de trupuri, cu cântări întreit sfinte, slăvindu-L cu sfinţenie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai fost lăcaş luminii, Curată, luminează vederile sufletului meu cele întunecate prin multe meşteşugirile vrăjmaşului şi mă învredniceşte să văd luminat cu inimă curată, lumina ceea ce a strălucit din tine mai presus de gând.

Luminânda Paştilor: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o, Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a samarinencei*

În Samaria ai venit Mântuitorul meu, atotputernice şi cu femeia vorbind ai cerut apă ca să bei, Cel ce ai izvorât evreilor apă din piatră netăiată, pe care la credință Ta o ai adus; şi acum se îndulceşte în veci de viață în ceruri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înjumătăţirii*

Înjumătăţindu-se praznicul, ai venit, Iubitorule de oameni, în biserică şi ai zis: Cei cuprinşi de sete veniţi la mine şi scoateţi apă vie şi săltătoare, prin care veţi dobândi toţi hrană şi dar şi viață nemuritoare.

Sinaxar în Duminica samarinencei

Stih: Venind, femeie, să scoţi apă muritoare,
Ai scos apă vie, de suflet spălătoare.

Tot în această zi, în Duminica a cincea după Paşti, prăznuim pomenirea Samarinencei. Pentru că în această zi Hristos s-a mărturisit că este Mesia. Şi pentru aceasta mi se pare că s-a pus în săptămâna înjumătăţirii celor cincizeci de zile. Mai ales că în Duminica cea mai-nainte de aceasta a făcut minune la scăldătoare. Iar în această zi venind la puţul pe care însuşi Iacov l-a săpat şi l-a dăruit lui Iosif fiului său.

Venit-a adică lângă Sihar Domnul, fiind ostenit de cale şi a şezut aici la puţ, în ceasul al şaselea din zi. Iar o femeie din cetate, a venit să scoată apă, pe când ucenicii se duseseră să cumpere bucate. Iisus văzând-o a cerut să-l dea apă; iar ea îi pune înainte, că nu se ating evreii de samarineni. Domnul însă o învaţă aducând la mijloc apa cea vie, pe care a arătat-o neîmpuţinată şi curăţitoare de păcate. Căci, Duhul se aseamănă mai totdeauna cu apa şi cu focul.

Iar femeia întâmpinând că nu are el apă ca aceea, pentru că vadră de scos nu a adus şi puţul este adânc, aduce cuvântul la strămoşul Iacov, care însuşi a săpat puţul şi a băut din el şi oile lui, arătând prin aceasta prisosinţa izvorului şi cum că era de bună treabă şi rece.

Hristos nu s-a arătat pe Sine mai mare decât Iacov, ca să nu spăimânteze pe femeie; ci iarăşi pentru apă a grăit zicând: că cel ce va bea din apa cea vie, nu va înseta niciodată.

Şi femeia a cerut acea apă; iar El a zis, să-şi cheme pe bărbatul său, gândind la descoperirea unor lucruri ascunse. Iar ea s-a lepădat că nu are bărbat. Însă Cel ce ştie toate a zis: Bine ziseşi că nu ai, că cinci ai avut şi pe care ai acum al şeaselea, (arătând că trăieşte cu acesta nelegiuit), nu-ţi este bărbat. Şi a răspuns femeia numindu-l prooroc.

După aceea l-a întrebat şi de muntele unde se cade să se închine: În Garizim sau în Ierusalim? Pentru că socoteau Samarinenii că Dumnezeu nu este pretutindenea desăvârşit; ci cum că numai acolo petrece Dumnezeu unde se închinau ei, adică în muntele Garizim, pentru că acolo s-a dat binecuvântarea de la Dumnezeu, sau pentru că acolo Avraam a zidit întâi lui Dumnezeu jertfelnic. Şi iarăşi precum iudeii ziceau că, numai în Ierusalim se cade a se închina lui Dumnezeu, pentru aceea şi de pretutindenea la praznic se adunau acolo.

Hristos a arătat că mântuirea lumii este din iudei, însă a adăugat că Dumnezeu este netrupesc şi cei ce s-au învrednicit a se închina Lui, nu se vor mai închina cu jertfe, ci cu duhul şi cu adevărul.

Atunci a zis femeia: Auzim din Scripturi că va să vină Mesia, care este Hristos.

Iar Iisus a zis: Eu sunt. Ştiau samarinenii de Mesia din cărţile lui Moise şi mai ales din aceasta: Că prooroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu şi din altele multe.

Iar sfârşindu-se vorba, au venit şi ucenicii şi s-au mirat de o smerenie ca aceea, cum grăia cu o femeie, însă l-au rugat pe El să mănânce; iar El le-a grăit lor de hrana cea veşnică a mântuirii omeneşti şi cum că li se cade lor să secere ostenelile proorocilor.

Apoi mergând femeia în cetate şi spunând cele ce se făcuseră pentru dânsa, toţi ridicându-se au venit la Hristos şi au crezut, zicând: Că nu şi-ar fi vădit femeia păcatul, de n-ar fi cunoscut vreun lucru mare.

Şi rugându-se, L-a făcut de a petrecut la ei două zile. Şi fiind acolo, a făcut mai multe minuni, care pentru mulţime nu s-au scris în Evanghelie.

Şi aceasta este samarineanca, pe care o a numit Hristos mai în urmă Fotini. Care şi cu cununa muceniciei s-a încununat în zilele Chesarului Neron, împreună cu cei doi fii ai săi, după multă muncă şi strujire şi după tăierea sânilor şi după sfărâmarea mâinilor, i-a băgat trestii subţiri pe sub unghii şi o a adăpat cu plumb şi a suferit patimi şi munci fără de număr.

Să se ştie că usnele puţului aceluia le-a adus de acolo cu cinste împăratul Iustinian şi în Biserica Sfânta Sofia le-a pus. Încă şi piatra pe care a şezut Hristos când a vorbit cu samarineanca. Şi până acum stau amândouă în pridvor către răsărit despre partea stângă, pe unde se intră în biserică.

Pentru rugăciunile muceniţei Tale Fotini, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.